

TUSNÁDFÜRDŐ – BĂILE TUȘNAD – BAD TUSCHNAD

Kubanek Eszter

VILÁGOM KÖZÉPPONTJA

1. Melyik a kedvenc fád a városból?

Nehéz lenne egyetlen fát kiemelni egy olyan helyen, ahol bármerre nézel, fenyők végtelen csoportja ágaskodik. Úgyhogy az a fa a kedvencem, amelyik vihar idején nem dől rá az autómra, azt hiszem.

2. Mi volt a legutóbbi felfedezésed?

Mivel én ezen a vidéken csak jövevény vagyok, szinte napi szinten észreveszek valami újat, ami valószínűleg sokkal régebb van ott, mint jómagam. Az utolsó felfedezésem egy kaloda, melyen a *Tusványos rabja vagyok* felirat díszel. A mögötte lévő modern fotófülke (gondolom én, hogy az) igencsak furcsa párosítás ezzel a középkori eszközzel. Talán ez a cél.

3. Melyik a kedvenc sétálóhelyed?

Tusnádfürdőn kifejezetten merésznek mondhatja magát az ember, aki puszta andalgás céljából sétára indul, mivel a kisebb-nagyobb vadállatokkal való találkozás a város minden egyes pontján lehetséges. Ha mégis erre vetemednék, mindenképp a felső, macskaköves utat választanám, egyrészt az autók hiánya, másrészt a villák látványa miatt is, amelyek még ha le is vannak harcolva, van bennük valami gettósan gyönyörű. Haladó taposóknak a Súlyomkőre való kibaktatást javasolnám. (Sőt, magamnak is, többször, mint évente kettőt.) A látvány kárpótol minden egyes sajnó izomért és hullatott izzadságcseppért.

4. Kivel íratnád meg a város regényét?

Egyértelműen Dragomán György lenne a legalkalmasabb a nemes feladatra. Főként azért, mert ő képes a romokból mágikus tornyokat emelni, megragadni a helyekben azt, ami talán rút, de mély és mindent elsöprő jelentőséggel bír, akár történelmi, akár más szempontból.

5. Melyik épülete jut eszedbe először?

A Négyes. Ez egy kocsmá, mely a helyiek számára talán a világ közepe. Kopott bőrfotelek, régi plakátok, darts, csocsó és biliárdasztal. Semmi ext-

ra. De a falakra történetek tapadnak, a mosdóban szerelmek születnek, a pultnál pedig generációk találkoznak. Ez a hely a legváratlanabb időpontokban is nyitva van, hiszen a tulajdonos tudja, hogy a közösség számára ez az etalon.

6. Mi a legcsúnyább benne?

Minden, ami be nem fejezett, sorsára hagyott vagy nem megfelelően kihasznált. Talán a félig leégett svájci villa az egyik legfájóbb pont számomra, de a Csukás-tó látványa sem hagy teljesen hidegen. Főként azért, mert ezek lehetnének és voltak is a helység gyöngyszemei.

7. Hol búsulsz?

Ez a bánat természetétől is függ. Ha kis bánat, akkor ott, ahol a többiek vannak. Ha nagy bánat, akkor az Apor-forrás előtt lévő talpalatnyi macskakőre parkolva, az autóban. Egészen addig, amíg valaki kedvesen oda nem integet.

8. Számodra mi vagy ki a város középpontja?

Kézenfekvő lenne a medvéket kiemelni, de igazából azt hiszem, hogy csak azért ők az elsők, akik eszembe jutnak, mert lépten-nyomon a városon kívül mindenki róluk kérdez. Van egy ember viszont, aki az egész közösség életének kulcsfigurája. Ő Kvazi, a forgalomirányító hajléktalan, akinek mindenkire van legalább egy botlendítése vagy egy apró morgása.

Az én személyes középpontom nemcsak a város középpontja, hanem a világom középpontja. Miatta jöttem ide, miatta próbálom felvenni a ritmust a hegyi emberekkel. Teszteltem, a szerelem valóban kockázatos, hiszen még azt is vállalom érte, hogy medveeledel legyél.

9. Mit szeretnél átélni a városod eddigi történetéből, illetve mit nem?

Az 1800-as évek második felében a település a „Kicsi Svájc” nevet viselte. Villák épültek, hosszú szoknyás, nagy kalapos hölgyek és frakkos urak érkeztek. Számomra mindig kecsegtető, amikor valami felvirágozik és működni kezd. Azt hiszem, hogy itt ez volt az a periódus, amikor forogni kezdett az a bizonyos kerék.

10. Mi az, amit a városból senkinek sem szeretnél megmutatni?

Mi a garancia, hogy a kedves olvasó nem veszi éppen arra az irányt? Akármilyen érdekesnek és kecsegtetőnek tűnik... ne menjetek a medvebarlangok közelébe.